

1

Dimineața se arăta frumoasă. Câțiva nori erau adunați pe cer, ca un semnal că ar fi putut strica ziua dacă și-ar fi dorit. Soarele răsărise și părea agățat deasupra mării ca într-o pictură impresionistă, de un albastru imposibil de descris.

Nisipul era ud și plin de resturile aduse de furtuna din noaptea ce tocmai se terminase. Pescărușii țipau în timp ce plonjau în apă sau se certau pe prada mai ușor de prins de pe plajă. Căldura aceea de vară timpurie începea să-și facă simțită prezența, coborând o boare irespirabilă. Cadavrul eșuase pe plajă într-o poziție ciudată, cu un picior îndoit de la genunchi sub restul corpului, hainele rupte și una dintre cizme aruncată la câteva zeci de metri. Totul arăta ca și cum omul picase de pe o barcă din cauza furtunii. Doar că, din câte știa inspectorul, niciun vapor nu trecuse pe mare noaptea trecută, bărci de pescuit nici atât. Valurile și vântul fuseseră prea puternice ca să se poată ieși în larg.

Deja e prea cald ca să respiri, d'apoi să investighezi o crimă se gândi Popa, stând pe vine la câțiva metri de corpul lipsit de viață. Crimă, își spuse în gând, fiind convins că nu era vorba despre un accident, în ciuda părerii șefului său.

Intuiția și detaliile pe care le observase îi spuneau că nu are cum să fie un accident. Încă de dimineață, când ajunsese

la birou, subcomisarul Dumitru, șeful său și Dumnezeu Poliției Sulina, cum îi plăcea să i se spună, îi dăduse vestea răsând și-l pusese să investigheze.

– Băi Popa, s-a raportat un mort pe plaja mare. Și cum ești singurul inspector disponibil și singurul care a mai avut de-a face cu morți, du-te și închide raportul. Probabil vreun pescar căzut din barcă. S-a gândit că nu va fi văzut punându-și plasele ilegal. Poți să te duci cu taxiul, mașina postului e ocupată cu patrula. Să iei chitanță, s-o decontăm.

Ești un bou, ca de obicei, îi răspunsese în gând Popa. Mașina secției este probabil plecată pe la vreun comision de-al tău sau să-ți ducă soacra la piață, își spusese în continuare în sinea lui.

– Am înțeles, domnule subcomisar. Mă ocup, îi răspunsese automat inspectorul.

Aurelian Popa era inspector de poliție. Înalt peste medie, șaten, cu ochii verzi strălucind de inteligență și de neastâmpăr, iar părul ca o coamă veșnic nearanjată îi dădea un aspect rebel. Ajunsese la Poliția Orașului Sulina după terminarea Academiei sau cum îi spusese maică-sa când aflase:

– Mamă, ăsta e semnul că nu ești ruda cui trebuie, inteligența și Poliția nu au nimic în comun.

Râsese atunci, dar știa că avea dreptate. Normal că avea dreptate.

Era aici de trei ani și rezolvase fiecare caz pe care îl avusesese, dar asta nu însemna că urma să ajungă să fie mutat undeva unde inteligența și intuiția să fie un atu în munca de poliție. Îi plăcea ceea ce făcea, îi plăcea să adune elemente mici din care să scoată o concluzie care se dovedea de cele

mai multe ori adevărată. Nu îi plăcea Poliția ca instituție, o găsea învechită în muncă, în gândire și în atitudine, dar partea de investigație îi stimula gândirea și compensa restul. Nepotismul, birocrăția și lipsa meritocrației îl șocaseră încă de la început.

A crezut că după absolvirea Academiei va începe să lucreze într-o instituție reformată, în care ceea ce conta era siguranța cetățeanului. După câteva luni își dăduse deja seama că speranțele lui și ale altor tineri ca el erau deșarte. Foști colegi de-ai lui, care nu străluciseră deloc în școală, erau în Inspectoratul General sau în Minister. Avuseseră numele care trebuia sau gradul de rudenie care să-i ajute să înainteze în organizație.

Nu avea mulți prieteni printre colegi și nici nu căuta să-și facă. Încă din copilărie își dorise să devină detectiv criminalist, așa cum văzuse el în filmele americane. Când se uita cum făceau legăturile logice între dovezi, fapte, presupuneri, intuiție, îl lua un fior. Știa că asta vrea să facă atunci când va crește, visa să fie cel care deduce cine a comis crima.

Crimă își spuse din nou, privind de sus scena. Ceva nu se potrivea cu un accident, intuiția îi spunea că, dacă lucrurile par simple, sigur ceva e în neregulă. Era singur pe plajă, ajunsese la timp, înainte să apară obișnuiții curioși care să strice locul în care se făceau cercetări.

Scoase telefonul mobil și ceru ajutoare pentru a putea închide partea aceea de plajă, după care făcu fotografii cu telefonul, înainte să vină fotografalul cu care poliția avea contract. Fiind un oraș mic, cu o secție de poliție limitată ca personal, aveau un fotograf din afară. *Probabil același de treizeci*

de ani, care face fotografii turiștilor vara pe plajă, râse în sinea lui. Sper să nu încurce fotografiile, să le dea pe astea turiștilor, conchise gândurile cu un zâmbet strâmb.

Se descălță, ca să nu lase urme adânci, și începu să urce stâncile din apropiere, ca să observe scena de sus.

Văzu un individ venind spre el. Îi făcu semn să se oprească și se îndreptă către acesta. *Probabil cel care a descoperit cadavrul, pensionar retras la mare, cetățean-model, plimbărețul de dimineață.* Era curios dacă deducția lui era bună.

– Bună ziua, sunt inspectorul Popa, se prezentă.

– Bună dimineața, răspuse omul. Eu am descoperit mortul.

Mortul... ce ciudat sună. Nici măcar nu i-a spus cadavru, îi trecu prin minte inspectorului.

– Dumneavoastră sunteți...? continuă către individ.

– Stelian Braga mă numesc, braga ca băutura. Mă plimb în fiecare dimineață pe plajă o oră, întotdeauna între ora 6 și 7. Știți, se scuză el zâmbind, eu sunt pensionar, nu dorm mult.

Se uită curios la inspector, ca și cum se aștepta ca acesta să comenteze.

– Încep de la club către Sfântu și apoi mă întorc spre canal.

– Atunci să presupunem că ați ajuns aici pe la 6:30, nu? încercă Popa să îi scurteze povestea.

– 6:37, răspuse individul, mândru că putea oferi un astfel de detaliu. Astăzi a fost mai greu din cauza furtunii care a umplut plaja de resturi. Merg întotdeauna la câțiva metri de apă, nu-mi place să mă ud. Am văzut ceva ciudat când eram

pe la 30–40 de metri. Cam pe acolo – se întoarse și arătă undeva în spatele său. Nu m-am apropiat de mort, ca să nu stric scena. Am lucrat în poliție patruzeci de ani, m-am retras acum câțiva ani aici, de aceea știam că nu trebuie să mă apropii prea mult. Am sunat la secție și am așteptat să vină cineva. Râse ca de o glumă bună. Sunteți cel nou, măcar nu și-a trimis Dumitru unul dintre imbecili ca să investigheze.

Inspectorului îi plăcea deja omul.

– Scuze, domnule inspector, dar când m-am mutat aici și am văzut calitatea colegilor – mă rog, a foștilor colegi locali –, m-a trecut un fior de groază. Dumneata nu ești de prin partea locului, nu?

Nu prea îl încântau pe Popa întrebările personale, dar era ceva la acel individ care îl făcea să se simtă în largul său.

– Nu, de prin părțile Albei. Blaj, ca să fiu exact.

– Ei bine, măcar nu ai apucat să împrumuți specificul local al muncii de poliție. Ghilimelele le pui dumneata.

– Să revenim, spuse Popa, prefăcându-se că nu a auzit ce i se spusese.

– M-am așezat la umbră acolo – arătă cu mâna dreaptă către copacii din apropiere – să aștept să veniți și să împiedic pe oricine să intre în scena crimei. La 7:23 ai apărut dumneata.

– Crimă? se miră Popa.

– Haide, inspectore! Dacă ți se pare accident, atunci îți meriți locul printre ai lui Dumitru. Pari mai inteligent și sigur mai deductiv decât colegii dumitale.

– Aș vrea să vă iau declarația personal, domnule Braga, ca să nu oitem nimic. Puteți veni după-amiază la secție, în jurul orei 17:00?

– Bineînțeles.

Omul îi întinse mâna.

– Pe după-amiază, inspectore!

Bărbatul se întoarse și plecă spre oraș.

Popa rămase câteva secunde gânditor, uitându-se după individ. Se întoarse și începu să urce pe stânci pentru a avea o vedere panoramică a scenei evenimentului. Se așeză pe o piatră și începu procesul pe care îl denumise cu mult timp în urmă „predeductia”. Asta însemna că își lăsa mintea să alerge și ochii să observe detalii pe care doar într-o stare de relaxare le puteau prinde.

Bun. Să zicem că furtuna a fost de la miezul nopții până pe la 5:30. De la 23:30 chiar, deoarece atunci au fost primele rafale puternice de vânt. Intensitatea maximă a fost pe la 1:20–1:50.

Știa aceste detalii, pentru că nu dormise bine. Zgomotul făcut de vântul foarte puternic ce lovea crengile teiului din fața casei lui îl trezise, moment în care se uitase la ceas.

La 1:37 m-am trezit și m-am dus să beau apă, când am reușit să ațipesc, vântul se mai domolise. Valurile erau deja mari începând cu ora 7 seara, deci să zicem că poate vreun vapor era încă în larg.

Știa că nu avea cum, fusese interzisă ieșirea în larg, dar trebuia luat în considerare faptul că putea fi vorba despre vreun contrabandist.

Șansele ca cineva căzut din mare între 9 seara și 5 dimineața să ajungă deja pe plajă după furtuna asta sunt minime. Oricât nu m-aș pricepe eu la ce înseamnă marea și apa, nu avea cum.

Își sprijini bărbia în palmă și își aduse aminte ce-i spusese localnicii în primele zile, că înecații sunt găsiți după

minimum 24 de ore, dacă sunt găsiți. Nu era o regulă, dar se observase în timp și se transmisese ca o regulă nescrisă. Mai mult, în golfulețul ăsta nu eșuau pe plajă decât puține lucruri din mare, curenții făceau ca orice să se ducă mai spre sud, către Sfântu. „Asta se întâmplă doar dacă vin din Deltă, de pe canalul Sulina”, îi spusese un pescar cu care se împrietenise. Și, mai mult, curenții făceau ca orice obiect mai greu de 15–20 de kilograme să fie împins către sud. *Aurelian, d-ai-a vezi toate gunoaietele mării la Sfântu și jos către Perișor, iar câteva ale Deltei aici*, își spusese el, amintindu-și continuarea discuției cu acel pescar, căruia îi mulțumi în gând. *Să zicem că totuși a căzut din barcă și a ajuns aici, să nu ignorăm nicio ipoteză.*

Se ridică, făcu încă un set de fotografii și înregistră mental scena pentru analiza de mai târziu. Coborî pe plajă pe un pat de scoici și se apropie cât mai mult de cadavru. Începu să facă fotografii de aproape. Când ajunsese el nu existau decât urmele pescărușilor și era momentul oportun să vadă de aproape mortul. Se uită cu atenție și își făcu câteva observații în gând.

– Bună dimineața!

Glasul îi întrerupse gândurile. Pe plajă, la o distanță sigură, un tânăr în uniformă de agent îl saluta cu mâna.

Bine că măcar l-a trimis pe el, se surprinse spunându-și.

– M-am grăbit să ajung primul, să te ajut cu protejarea scenei evenimentului, zâmbi tânărul. Scoase din geanta cu care venise bandă de delimitare a locului și începu să o desfășoare.

– Bună dimineața! Ce faci, Mihai?

Mihai Morărescu era un tânăr dezghețat, absolvent al Școlii de Subofițeri de mai puțin de un an.

– Mă gândeam eu că te voi găsi pe stâncile astea adunând probe.

Cei doi se știau de la ieșirile la o bere după serviciu. Agentul era și el singur, iar într-un oraș cu câteva străzi viața unui tânăr nu era prea palpitantă. Ieșirile la o bere reprezentau o formă de a cunoaște mai bine caracterul locului.

– Fotograful ajunge în câteva minute. Cobora din taxi în spatele meu. Poți să-i spui exact ce îți dorești să-ți fotografieze, dacă vrei să evedențieze ceva anume. Își știe bine meseria, îi spuse bărbatul, uitându-se direct în ochii lui Popa. Este băiatul fotografului dinainte. I-a preluat afacerea, ca să zic așa. Nunți, botezuri, turiști vara, o orgie prin oraș, zice-se, un mort pe plajă, fiecare eveniment cu specificul lui, continuă acesta și râse scurt. Și, spre deosebire de taică-su, nu încurcă pozele și nu bea.

Se îndepărtă cu banda ca să o agațe de un copac.

– E de ajuns de departe? strigă la Popa.

– E în regulă, răspunse acesta, revenind lângă cadavru.

– Bună dimineața, domnule inspector!

Fotografal veni pe stânci și lăsa rucsacul pe o piatră după ce scoase din el aparatul foto.

– Cam cald pentru investigat morți pe plajă, lansă el observația.

– Bună dimineața! replică Popa ridicând capul.

– Sunt Daniel Pintilie, fotograf. Ne cunoaștem din vedere, chiar dacă nu am mai lucrat împreună. În orașul ăsta e cam greu să nu ne știm om cu om, zise râzând. De unde încep? Mă lăsați întâi să fac niște fotografii generale sau îmi spuneți dumneavoastră ce și cum?

În mod evident, omul era sigur pe meseria lui.

Popa se urcă lângă el pe stâncă și începu să îi explice ce voia să fotografieze, indicând cu mâna anumite zone. Fotograful era foarte atent la explicații, dând din cap din când în când. La un moment dat îl întrerupse pe inspector ca să pună o întrebare. Surprins, acesta răspunse cu o afirmație scurtă și-și continuă explicațiile.

Câteva minute mai târziu, inspectorul termină și fotograful începu să-și facă treaba. Popa coborî din nou pe patul de scoici și își reluă observațiile, stând pe vine lângă cadavru. Nu se obosi să verifice cadavrul în buzunare, era sigur că nu avea nimic, și oricum se va verifica mai târziu la secție.

Termină în câteva minute, după care se urcă din nou pe stânci și plecă spre copacii de pe liziera plajei. Se întoarse către fotograf:

– Pot vedea fotografiile în format digital înainte de cele oficiale?

Fotograful îi răspunse în timp ce continua să lucreze:

– Domnule inspector, după 10:30 vă aștept la mine la laborator. Trebuie să predau fotografiile mâine-dimineață. Eu zic că avem timp, nu? îl întrebă pe Popa zâmbind în spatele aparatului.

Căldura era deja copleșitoare, și stropi de transpirație începeau să-i apară la tâmpile. Își termină observațiile și așteptă

ca fotograful să facă ultimele poze și să-și pună echipamentul în rucsac.

– Ne vedem mai târziu, domnule inspector, îi zise fotograful și plecă spre oraș ca să ia un taxi.

Popa dădu din cap aprobator, cu mintea departe. Plaja începuse să se anime, curioșii erau adunați la baza stâncilor, cu telefoanele în mână. *Normal că s-a aflat deja*, își spuse dând din cap.

Veniseră și alți doi agenți de la secție care se apucaseră să-i împrăștie pe curioși și să îi împiedice să facă fotografii. *Doamne, ce oameni bolnavi! Mai au să-și facă selfie-uri cu cadavrul și să le posteze pe Facebook*, își spuse în sinea lui și plecă scârbit.

Lumea asta era prea bună și prea rea pentru el. Nu era treaba lui să judece pe nimeni, dar parcă prea mulți oameni o luaseră razna și nu mai aveau limite și valori.

Alți doi agenți așteptau cu un sac să-și facă datoria neplăcută. Se îndreptă către ei și le dădu acordul să bage cadavrul înăuntru, după care se întoarse spre Morărescu și îi spuse că pleacă la secție.

– Mihai, lași aici un agent, iar când ajungi la secție să mă aștepți înainte să faci raportul, OK?

– Da, inspectore, am înțeles. Oricum am de terminat furtul de pepeni de zilele trecute, domnul subcomisar mi l-a dat mie. S-a gândit că probabil fiind tânăr pot alerga mai rapid după hoți, nu? Râse trist și se întoarse.

Popa o luă încet printre copaci spre Canalul Sulina, îmboldit de un gând care îi venise mai devreme în minte. Se opri sub un copac și se uită direct la cadavru – parcă

măsurând ceva –, apoi începu să meargă iarăși în direcția canalului, paralel cu plaja.

Se opri din nou peste câteva minute lângă o salcie bătrână, aplecată spre mare de anii de vânturi și de ploile grele de toamnă. Se descălță și se urcă în copac până ajunse la câțiva metri deasupra solului, apoi se așeză confortabil pe o creangă și privi cu atenție marea și canalul, care știa că se află la câteva minute de oraș.

Avea dreptate. Intuiția îi spunea că venise în locul potrivit. Se ridică cu atenție, ținându-se de crengile de sus, și se mai uită o dată către mare. Da, asta era. Era sigur că lucrurile se întâmplaseră astfel. Se dădu jos din copac și merse înapoi cu grijă în direcția mării. Se opri de câteva ori, se așeză pe vine și se uită cu atenție, după care merse pe plajă, la câteva sute de metri de scena evenimentului. Scoase telefonul mobil și formă un număr.

– Bună ziua, domnule subcomisar! Sunt Popa. Da, aproape am terminat pe plajă. Raportul preliminar va fi gata mâine, mai am de luat declarații. Am înțeles, să trăiți!

Învățase deja în cei câțiva ani în care lucrase aici că nu e bine să faci pe deșteptul cu șeful lui, trebuia să-l faci să simtă că are dreptate și să nu-i stea în cale. Nu era vina lui Dumitru că era așa, era milițianul de modă veche, încă neajuns la pensie și ținut în post până atunci, cu speranța că nu se va întâmpla nimic în parohia acestuia. Începuse școala de poliție ca viitor milițian și o terminase ca polițist. Metodele nu se schimbaseră în timpul trecerii de la societatea socialistă la cea sălbatică post-revoluție, doar modul de adresare

trecuse de la „tovarășe” la „domnule”. În primii ani, tot ce învățase de la cei mai în vârstă funcționase.

Chiar și acum, în sinea lui, subcomisarul credea că cea mai bună metodă de a face un infractor să vorbească era să rămână singur cu el în cameră o perioadă, să-i demonstreze că drepturile unui om nu prevalau în fața funcției lui de apărător al legii. Îl mai auzai spunând când prindeau un hoț mărunț care opera pe plajă: „Infractorii nu sunt oameni, deci nu au drepturi”.

Milițian până în măduva oaselor, în zilele petrecute în oraș îl vedeai purtând chipiul pe ceafă, ca o amintire a perioadei lui de glorie. „Poți scoate omul din miliție, dar milițianul din om niciodată”, spuneau pescarii bătrâni. După anii petrecuți aici, Popa tindea să le dea dreptate.

N-o să-i spună direct observațiile lui, o să-i dea raportul și în felul ăsta o să-l oblige să deschidă o anchetă oficială. Știa că tot ce voia Dumitru era liniște pe moșia lui în timpul rămas până la pensie, iar o crimă îi strica planurile, aducea anchetatori de la județ, trebuia să raporteze mai sus și să îi lase pe alții să vină să miroasă în bucătăria lui.

Merse printre copaci către canalul Busurca, ce ocolea orașul făcând legătură între brațul Sulina și lacurile din sudul Deltei. Se oprea când credea că a văzut ceva și făcea fotografii. Țânțarii erau omniprezenți, făcând mersul prin pădure și mai deranjant, pe lângă crengile căzute și bălțile create de furtună. Mergea încet, relieful nepermițându-i să mărească ritmul. *E frumos se gândi, e liniște și e departe de oameni și totuși e atât de aproape de plajă și de oraș.* Natura își continua cursul existenței, indiferentă la prezența sa. O egretă zbură deasupra sălciilor, cormorani leneși stăteau parcă lipiți de o

salcie ruptă, iar pescărușii zburau în stoluri în direcția mării, atrași de resturile de pe plajă.

Ajunse la o poieniță plină cu apă și se gândi cum să ocolească să ajungă pe partea cealaltă, când ceva îi atrase atenția în balta cu apă curată. Se descaltă, își suflecă pantalonii și intră în apă încet, ca să nu o tulbure. Așteptă să se liniștească micile valuri create și mълul ridicat de pe fund și apoi făcu câteva fotografii. Poate i se părea, dar mai bine să greșească presupunând ceva decât să nu facă nimic.

Ieși din apă, se așeză pe un butuc uscat și așteptă să se usuce la soare. Se gândi la toată povestea și încercă să pună cap la cap tot ce văzuse. Se încălță din nou și plecă mai departe. Canalul se simțea deja după mirosul de apă stătută de deltă și după zgometele bărcilor și ale oamenilor.

Popa lăsă în urmă ultimii copăcei ai păduricii și pătrunse pe un drumeag pietruit care mergea de-a lungul canalului. Merse câțiva metri în susul și în josul drumului, uitându-se cu atenție pe margini, și apoi se duse la canal, găsind locul pe care îl avusese în minte. Mъл și stufăriș, ca pe tot malul, argila aceea pe mal care nu se îmbiba de apa murdară. Știa ce va găsi și nu mai pierdu timpul acolo.

Se întoarse pe drumeagul spălat de furtună și merse spre podețul aflat la mică distanță. Se opri în mijlocul lui, uitându-se la ambele maluri și făcând observații mentale.

Un minibuz se apropia dinspre plajă. Hurducăia pe drumul rupt, parcă și mai prost după ploaia din noaptea trecută. *Oraș turistic cu plajă și deltă, și cu drum rupt și prăfuit către principala atracție. Poate că asta îi atrage aici pe turiști, senzația că trebuie să se chinuie ca să ajungă la plajă. Să merite pur și simplu faptul că au ajuns aici.*